

O SOARTĂ
ÎNSCRISĂ
ÎN SÂNGE

O SOARTĂ ÎNSCRISĂ ÎN SÂNGE

DANIELLE L.
JENSEN

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Titlul original: *A Fate Inked in Blood*

Autor: Danielle L. Jensen

Copyright © Danielle L. Jensen 2024

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JENSEN, DANIELLE L.

O soartă înscrisă în sânge / Danielle L. Jensen ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-53-9

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

CORECTOR: Cătălina Călinescu

DESIGN COPERTĂ: Ella Laytham

ILUSTRAȚII COPERTĂ: Eleonor Piteira

FOTO COPERTĂ: Katherine Calnan Photography

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Tamar – aş fi pierdută fără tine!

CAPITOLUL 1

Mama mă învățase multe lucruri ca să fie sigură că o să fiu o soție bună. Să gătesc și să fac curățenie. Să țes și să cos. Unde să vânez și să culeg ierburi. Mai bine m-ar fi învățat să am răbdarea necesară ca să *nu*-l înjunghii pe respectivul soț când o să se adeverească că-i un bețiv greu de cap, cu o limbă ascuțită...

Pentru că astăzi răbdarea îmi era pusă la grea încercare.

— Ce faci? s-a răstit Vragi, aplecat peste umărul meu, cu respirația duhnind a mied.

— Exact ce vezi, am răspuns și am trecut vârful cuțitului peste burta peștelui pentru a-i scoate mațele. Curăț captura.

Pufnind iritat, Vragi mi-a smuls cuțitul din mână, cât pe ce să-mi despice palma. A luat încă un pește, i-a tăiat burta și i-a adunat mațele într-o grămadă însângărată, apoi a înfipt cuțitul cu vârful în fundul de lemn, folosind aceeași metodă aplicată de mine.

— Vezi?

— Știu cum să scot mațele unui pește, am spus printre dinți, dorindu-mi cu îndârjire să-i scot *lui* mațele. Am curățat mii.

— Nu-mi place cum o faci, a spus, strâmbând din buze. Nu faci bine. Oamenii se plâng.

Asta era adevărat, dar nu se plâneau din cauza mațelor de pește.

Dragul meu soț era un fiu al zeilor, pentru că primise un strop din sângele lui Njord în momentul concepției, care îi dădea o mare putere magică asupra ființelor mării. Dar, în loc s-o mânuiască pentru binele poporului nostru, o folosea ca să-i lase fără captură pe ceilalți pescari, umplându-și totodată propriile năvoade. Apoi își vindea peștii la preț dublu, tocmai oamenilor pe care-i lăsa cu mâinile goale.

Toți știau, dar nimeni nu îndrăznea să ia cuvântul împotriva lui. Era Vragi Izbăvitorul, bărbatul care salvase Selvegrul de la foamete cu zece ani în urmă, când avuseserăm o recoltă proastă, adunând pești din Marea Nordului pentru a le umple burțile tuturor și garantând astfel că nimeni n-o să ducă lipsă de mâncare.

Toți îl consideraseră un erou. Și poate că așa fusese cândva, dar faima și lăcomia risipiseră generozitatea prin care își câștigase titlul, iar acum oamenii îi blestemau numele, deși, în același timp, îl cinsteau în fiecare an cu un ospăț. Faptul că nimeni nu-i înfipsea un cuțit în spate se datora mai mult protecției iarlului.

Dar nu numai.

„Să nu uităm, Freya, că s-ar putea să avem din nou nevoie de magia lui”, îmi spunea mama când mă plângeam. „Iar tu să nu uiți că-ți aduce avere în casă.”

Avere.

De dragul ei îi acceptase tata propunerea de căsătorie – în ciuda împotrivirii mele vehemente. Dar, în loc să apuce să-și înțeleagă greșeala, tata murise în noaptea nunții și toți șoptiseră despre semne de rău augur și legături nefaste. Dacă într-adevăr fusese un mesaj trimis de zei, atunci n-ar fi trebuit să se obosească: căsnicia asta avea să fie un blestem, știusem încă din clipa în care Vragi îmi vârâse limba spurcată în gură de față cu toți invitații.

Ultimul an mi-o dovedise zilnic.

Dar îmi era greu să strecor șoapte critice la adresa lui la urechile celorlalți, pentru că era generos față de mama și îi asigura toate cele necesare, în timp ce fratele meu își câștiga locul în ceata de războinici a iarlului.

De dragul familiei, o s-o fac, mi-am spus în gând, la fel ca-n noaptea cununiei. *De dragul familiei, o să-l suport*. Apoi am spus cu voce tare:

— O să-i curăț mai bine.

Și, pentru că n-a părut mulțumit, am adăugat:

— O să-i curăț cum spui tu, Vragi.

— Arată-mi!

Simțindu-i disprețul, am strâns atât de tare din dinți, încât aproape că mi-au crăpat, dar i-am făcut pe plac și am curățat repede încă un pește.

Vragi a pufnit din nou, apoi a scuipat pe pământ, lângă mine.

— Mama avea dreptate: ar fi trebuit să mă căsătoresc cu o femeie urâtă, valoroasă prin priceperea ei. Nu cu una care se pricepe doar să fie frumoasă. Frumusețea nu știe să-mi curețe peștii. Nu știe să-mi gătească. Nu știe să-mi ofere copii.

Frumusețea *mea* n-avea să-i aducă niciodată copii.

Cheltuiam aproape toți banii pe care mi-i dădea pe suc de lămâie și bureți cumpărați de la negustorii veniți din Mările din Sud și, dacă Vragi se întrebase vreodată de ce îi miroase penisul a lămâie după ce facem sex, nu-mi spusese nimic. Fie ca ignoranța lui să aibă viață îndelungată!

— Un an, femeie. Un an întreg de căsnicie și de împreunărie, însă tot nu mi-ai dat un fiu.

M-am aplecat deasupra fundului de lemn, curățând încă un pește ca să ascund lacrimile de furie care amenințau să mi se prelingă pe chip. N-aveam să las niciun copil să sufere în mâinile bărbatului ăstuia. *Niciodată!*

— O să aduc o jertfă.

Ceea ce nu era o minciună – la începutul fiecărui ciclu, făceam un sacrificiu în cinstea zeiței după care fusesem numită, implorând-o să-mi păstreze pântecul gol. Până acum, se arătase milostivă.

Sau poate că avusesem noroc.

Ca și când mi-ar fi auzit gândurile, Vragi m-a apucat de împletitură și m-a tras în picioare.

— Nu vreau jertfe, Freya! a mârâit. Vreau să depui mai mult efort. Să faci lucrurile cum trebuie. Să-mi dai ce-mi doresc.

Când am simțit înțepături pe creștet, numai faptul că-mi împletisem părul strâns împiedicându-l să-mi smulgă câteva smocuri, m-am pierdut cu firea.

— Poate că tu nu faci lucrurile așa cum trebuie, dragul meu soț. Eu, una, cu siguranță așa simt.

O tăcere încordată s-a lăsat de jur-împrejur.

O femeie inteligentă și-ar fi regretat cuvintele, dar eu în mod clar eram o neghioabă de primă mână, pentru că am simțit doar bucuria răutăcioasă a victoriei când am observat că aluzia mea are efectul dorit. Sub barba groasă, Vragi s-a întunecat la față, iar la tâmplă i-a pulsă un vas de sânge, ca un vierme vinețiu. Apoi mi-a pus cuțitul la gât și, cu respirația răncedă, mi-a șoptit:

— Poate că soluția e să te fac mai puțin frumoasă, Freya. Așa ai fi nevoită să înveți și alte deprinderi.

Oțelul era rece și nemilos. Mi-a alungat sentimentul victorios și l-a înlocuit cu frică.

Și totuși... nu puteam să cedez. Nu trebuia să mă las intimidată, să țip sau să-l implor, pentru că asta îi făcea lui plăcere: să mă umilească. Așa că i-am întâlnit privirea și am spus:

— Fă-o! Fă-o, Vragi, apoi du-te în sat și vezi dacă oamenii o să-ți mai pregătească vreun ospăț, dacă o să te mai numească

erou după ce o să afle că i-ai tăiat fața soției tale ca să-ți bați joc de frumusețea ei!

A strâmbat din buze.

— Au nevoie de mine.

— Asta nu înseamnă că trebuie să te și cinstească.

Și narcisiștii de teapa lui aveau nevoie de cinstire.

Am simțit că i se învârt câteva rotițe în minte; fără îndoielă că se întreba cât m-ar putea răni fără consecințe. Dar am refuzat să-mi feresc privirea, în ciuda transpirației reci care-mi umezise palmele. Tăișul mi-a apăsât obrazul și mai tare, usturându-mă, și am inspirat scurt ca să-mi stăpânesc panica tot mai intensă.

M-a auzit.

A rânjit, mulțumit de mica mea dovadă de slăbiciune. Mi-a dat drumul părului și a coborât cuțitul.

— Înapoi la muncă, femeie! După ce termini, du-i doi pești mamei tale. Poate-ți reamintește ea care-ți sunt îndatoririle. E vina ei și a tatălui tău – a scuipat – că nu le cunoști.

— Nu vorbi urât despre tatăl meu!

Am înșfăcat cuțitul, dar Vragi doar a strâmbat din nas.

— Iată și dovada! a spus. A uitat că ești fată și te-a învățat ca pe frate-tău. Acum, în loc de soție, m-am ales cu o femeie în toată firea, care se joacă de-a războiul ca un copil mic și-și vântură bățul de parcă fiecare copac i-ar fi dușman.

O dogoare mi-a răsarit în piept, încingându-mi obrazii. Pentru că nu se înșela.

— Poate că am și eu o parte de vină, a spus. Ți-am lăsat prea mult timp liber, care strică omul, după cum știu și zeii.

Îmi lăsa timp liber doar pentru somn, dar n-am spus nimic.

Vragi mi-a întors spatele și s-a dus drept la marginea fior-dului, unde apa strălucea în lumina soarelui. Ridicând mâna, a șoptit și a invocat numele lui Njord.

Pentru un moment îndelungat, nu s-a întâmplat nimic și

m-am rugat în șoaptă ca zeul mării să fi înțeleș în sfârșit ce nemernic e copilul lui și să-i fi luat magia.

O rugăciune inutilă, pentru că, după o clipă, unde au străbătut suprafața apei. Și peștii au început să sară.

Inițial, doar câțiva, dar apoi au sărit cu zecile pe plajă, până când pietrele abia s-au mai văzut sub grămada mișcătoare de aripioare și solzi.

— Țștia ar trebui să te țină ocupată, a spus Vragi rânjind. Transmite-i toată dragostea mea mamei tale!

Când s-a întors și a plecat, cuțitul însângerat mi-a tremurat sub imboldul unei furii abia stăpânite.

M-am uitat la peștii care se zvârcoleau pe țărș, încercând disperați să se întoarcă în apă. Așa o risipă, din moment ce erau mai mulți decât am fi putut să vindem înainte să putrezească! Și nu era prima dată când Vragi proceda astfel.

Cândva, îl văzusem cum aduce pe plajă o balenă, dar, în loc să-i ia imediat viața, o lăsase să se târască înapoi în apă, ca apoi să-și folosească magia pentru a o ademeni iar și iar, sub ochii întregului sat, torturând-o cu o expresie fascinată, fără niciun alt motiv decât acela că putea s-o facă.

Întâmplarea luase sfârșit abia când fratele meu ieșise din mulțime și înfipseș un topor în creierul balenei, curmându-i chinurile și îngăduindu-ne s-o tranșăm, dar nimeni n-a sărbătorit ocazia cu ceea ce ar fi trebuit să fie un ospăț nemaipomenit.

Refuzam să mai îndur asemenea regrete.

Ridicându-mi marginea fustei, am fugit spre locul în care se zvârcoleau peștii, am apucat unul și l-am aruncat în apă. Am făcut la fel cu încă unul și încă unul, iar câțiva erau atât de grei, încât a trebuit să mă opintesc din rășputeri ca să-i mut.

Am înaintat treptat de-a lungul apei și am înapoiat în mare *captura* lui Vragi, simțind cum mi se strânge stomacul

de fiecare dată când găseam câte un pește nemișcat, cu fiecare moarte considerată drept un eșec propriu. Dar erau atât de mulți!

În momentul în care am descoperit un pește încă viu într-un tufiș, unde ajunsese prin zbaterile lui, l-am ridicat și l-am aruncat peste umăr spre apă.

Însă în locul unui *pleosc*, am auzit o înjurătură răsunătoare și, când m-am întors, am zărit un bărbat care stătea cufundat până la talie în apa fiordului și-și masa obrazul. Pe care era clar că-l lovisem cu peștele.

— S-a rănit? am vrut să știu, căutând peștele cu teama că-l omorâsem în încercarea de a-l salva. A plecat înot?

Bărbatul și-a coborât mâna de pe chip și m-a privit uluit.

— Și eu?

M-am oprit din căutarea peștelui și l-am cercetat îndeaproape, moment în care fața mi-a luat imediat foc. Chiar și cu obrazul înroșit în urma loviturii, era tulburător de chipeș. Înalt și lat în umeri, părea că-i depășește cu doar câțiva ani pe cei douăzeci ai mei. Avea părul negru ras pe lături, adunat într-o coadă scurtă la spatele capului tatuat, pomeți înalți, trăsături ferme și, pe când majoritatea bărbaților aveau barbă, obrații lui erau acoperiți cu țepi scurți, feriți doar de câteva zile de lama unui brici. Nu purta cămașă și apa îi aluneca peste mușchii tari ai pieptului, cu pielea întinsă însemnată cu zeci de tatuaje. Un războinic, fără îndoială, și, chiar și fără arme, bănuiam că poate fi deosebit de periculos.

Amintindu-mi că nu i-am răspuns, mi-am încrucișat brațele.

— Doar un neghiob ar înota în fiord când gheața abia a început să se spargă. Vrei să mori înghețat?

Ca să-mi întăresc cuvintele, am arătat cu bărbia spre un sloi gros care plutea pe lângă el.

— Nu prea știi să ceri iertare, a spus, ignorând gheața și

pornind spre mal. Și mi se pare mai probabil să fiu atacat de pești zburători decât să îngheț.

Precută, am făcut un pas în spate când i-am recunoscut accentul. Rareori se întâmpla ca Nordelandul să atace atât de devreme primăvara, dar nu era imposibil, așa că am privit de-a lungul fiordului, căutând nave drakkar și războinici, însă nu am zărit nimic pe apă. Îndreptându-mi ochii spre capătul îndepărtat al golfului, am cercetat pădurea deasă de pe versantul muntelui.

Acolo!

Am surprins o mișcare și am încremenit, căutându-i cauza. Dar, orice ar fi fost, dispăruse; probabil că fusese doar un animal mic de vânat.

— Nu sunt un invadator pus pe jaf, dacă la asta te gândești.

S-a oprit când apa i-a ajuns până la genunchi, arătându-și dinții într-un rânjat amuzat.

— Sunt doar un bărbat care a simțit nevoia să facă o baie.

— Asta susții, am răspuns, blestemându-mă pentru că-mi lăsasem cuțitul pe fundul de lemn. Poate că mă minți. Îmi distragi atenția cât războinicii tăi se apropie de satul meu, ca să-l jefuiască și să-i măcelărească pe locuitori.

A tresărit.

— Bine, bine. M-ai prins!

M-am încordat, pregătindu-mă să strig un avertisment pentru oamenii care ar fi putut să mă audă, dar atunci bărbatul a adăugat:

— Cei din clanul meu mi-au spus: „Nu prea știi să te lupți, dar ești foarte arătos, așa că sarcina ta e să înoți prin fiord și să flirtezi cu femeia aia frumoasă care aruncă pești. Dacă reușești să-i distragi atenția, o să putem ataca în siguranță”.

A oftat.

— Era singura mea sarcină și deja am dat-o în bară.

Am roșit, dar crescusem alături de un frate mai mare, așa că știam cum să ripostez.

— Bineînțeles că ai dat-o în bară. Ești la fel de iscusit la flirturi ca în luptă.

Și-a dat capul pe spate și a râs tare, cu poftă, iar eu, în ciuda intenției de a rămâne vigilentă, am simțit că pe buze mi se înfiripă un zâmbet. Pe toți zeii, ce frumos era! Ca și când însuși Baldur ar fi scăpat din ghearele lui Hel și, evadând din infern, ar fi apărut înaintea mea.

— Țintești tot atât de bine cu vorbele precum cu peștii, femeie, a răspuns înainte să iasă din apă, cu umerii tremurându-i încă de râs și cu pantalonii uzi lipiți de mușchii tari ai picioarelor și ai feselor. M-ai rănit atât de grav, încât o să trebuiască să rămân pe veci în capătul ăsta al fiordului, pentru că tovarășii mei n-o să mă primească înapoi.

Privindu-l de aproape, am înțeles cu adevărat cât de impunător e, atât de înalt, încât nici măcar nu îi ajungeam până la umeri și de două ori mai lat, cu stropi de apă sărată rostogolindu-i-se pe pielea alunecoasă. Ar fi trebuit să-i spun să plece, să părăsească locul ăsta, pentru că eram căsătorită și se afla pe pământul soțului meu, dar n-am făcut decât să-l măsoz din cap până-n picioare.

— De ce-ți închipui că mi-aș dori să te păstrez? Nu știi să lupți. Nu știi să flirtezi. Nu știi nici măcar să prinzi pești când îți zboară în față.

S-a apucat cu o mână de mușchii bine definiți ai abdomenului, prefăcându-se că se chircește de durere, și a hârâit:

— O rană fatală!

A căzut în genunchi în fața mea și a ridicat privirea, zâmbind înfumurat, iar soarele i-a luminat ochii verzi, de nuanța celor dintâi frunze ale primăverii.

— Înainte să-mi dai lovitura de grație, dă-mi voie să-ți demonstrez că totuși mă pricep la ceva.

Dacă ne-ar fi văzut cineva și i-ar fi spus lui Vragi, Hel ar fi dezlănțuit iadul pe pământ. Și poate că asta și meritam, pentru că eram căsătorită. Căsătorită cu un bărbat pe care-l uram din tot sufletul, dar de care n-aveam să mă eliberez niciodată, oricât aş vrea. Așa că i-am spus:

— Ce pricepere a ta ar putea să mă intereseze?

Scânteile din ochii lui s-au prefăcut în flăcări și degetele picioarelor mi s-au strâns în ghețe când a răspuns:

— Mai bine ți-aș arăta. Nu cred că ai fi dezamăgită.

Inima mi s-a izbit de coaste. Făceam ceva greșit, profund greșit, dar o parte egoistă a firii mele nu s-a lăsat descurajată. Ea voia doar să-l sărut pe străinul ăsta chipeș și fermecător, fără să-i pese de consecințe.

Dar eu nu eram așa.

Am înghițit în sec, înăbușind dorința disperată și chinuitoare care-mi poruncea să las lucrurile să-și urmeze cursul, și, întinzându-i mâna, l-am ajutat să se ridice. Avea palmele bătătorite și dosurile mâinilor acoperite cu cicatrici care-i dezmințeau afirmația că n-ar fi războinic.

— Nu știu din ce ținut vii, dar cred că femeile de acolo sunt ori disperate, ori nesocotite dacă se lasă păcălite de asemenea prostii. Vezi-ți de drum!

M-am străduit să respir lejer, așteptându-i reacția la refuzul meu, pentru că puțini bărbați îl acceptau cu seninătate, dar el doar și-a plecat capul și a spus:

— Se pare că nu ești nici disperată, nici nesocotită, motiv pentru care unii ar spune că am suferit o pierdere.

Mi-a ridicat mâna, aparent fără să-i pese că duhnea a pește, și mi-a sărutat degetele.

— Dar eu cred doar că trebuie să-mi dau mai mult silința, pentru că ești, într-adevăr, o femeie deosebită.

Atingerea delicată a buzelor lui pe piele mi-a stârnit fiori în trup și m-am pierdut în ochii lui verzi și profunzi. După ce

mi-a dat drumul, și-a ridicat mâna la fața mea și și-a trecut ușor degetul mare peste urma lăsată pe obraz de cuțitul lui Vragi.

— Unde-i soțul tău?

— Ce te face să crezi că aș fi căsătorită? l-am întrebat pe un ton aspru, dar el doar s-a întors și a urcat panta spre un cal legat de un copac, pe care nu-l văzusem.

Și-a tras o cămașă peste cap, apoi s-a răsucit spre mine.

— Inelul tău. Acum, spune-mi: unde îl pot găsi?

Din instinct, mi-am ascuns mâna, pe care purtam un inel simplu din argint, între faldurile fustei.

— De ce vrei să știi unde e?

— Pentru că vreau să-l omor. O să-ți redau libertatea, ca să te poți culca cu mine fără să-ți faci griji cu privire la buna-cuviință, a răspuns, strângând chinga calului înalt și sărindu-i în spinare. De ce altceva?

Mi s-a încheștat stomacul.

— Nu poți!

— Dimpotrivă, sunt foarte încrezător că *pot*.

Și-a mânat calul în cerc în jurul meu.

— Ai avut dreptate să spui că sunt la fel de iscusit la flirturi ca în luptă, frumoaso. De dragul nemernicului ăluia nefericit, o să-i curm repede viața, apoi o să-ți poți da frâu liber tuturor dorințelor.

— Nici să nu te gândești! am izbucnit, deși moartea timpurie a lui Vragi apărea în reveriile mele cele mai frecvente. Îți interzic!

— Ah!

M-a ocolit din nou și juganul lui urât a furnăit zgomotos.

— Ei, în cazul ăsta, o să aștept să cadă victimă unui pește zburător. Ar fi și asta o moarte dreaptă.

Zâmbindu-mi ștângărește, cu tot soiul de promisiuni în privire, a pornit pe plajă călare.

— Unde te duci? i-am strigat, nefiind convinsă nici acum dacă mă tachinează sau dacă vorbește serios, și mi-a venit în minte gândul că poate chiar *este* un invadator pus pe jaf. Ai de gând să-l omori?

Mi-a aruncat un rânjete peste umăr.

— Te-ai răzgândit în privința longevității lui?

Da. Mi-am încleștat pumnii.

— Bineînțeles că nu!

— Păcat!

Ăsta nu era un răspuns, așa că mi-am ridicat fusta și am luat-o la fugă în urma calului.

— Unde te duci? Ce treabă ai în sat?

— Niciuna! mi-a strigat. Dar are iarlul Snorri și probabil că se întreabă pe unde oi fi dispărut.

M-am oprit brusc și am vrut să intru cu totul în pământ, pentru că fratele meu era unul dintre războinicii iarlului. Dacă ar fi aflat că am flirtat cu acest bărbat...

— Faci parte din suita iarlului?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Cam așa ceva.

Apoi i-a dat pîteni calului și a pornit la galop de-a lungul țărmlui, lăsându-mă să-l urmăresc cu ochii mari.

CAPITOLUL 2

Chinuită de o neliniște nejustificată, mi-a luat până la amiază să termin de curățat captura. Am încărcat căruța pentru Vragi înainte să aleg doi pești frumoși pentru mama. Entuziasmul întâlnirii cu războinicul acela dispăruse, înlocuit de gândul apăsător că Vragi e în viață, că sunt soția lui și că-l supărasem.

Vântul șuiera pe versanții munților, aducând un miros de zăpadă topită, și am inspirat, bucuroasă că am scăpat de duhoarea de pește, de mațe și a propriei rușini, deși hainele încă îmi erau impregnate cu câte puțin din fiecare. Ace de pin îmi trosneau sub ghețe, îmi umpleau nările cu parfumul lor înțepător și-mi domoleau încordarea umerilor.

Eram bine. Totul avea să fie bine. Nu era prima dată când mă certam cu Vragi și nu avea să fie nici ultima. Deja supraviețuisem un an alături de el și urma să supraviețuiesc încă unul. Și încă unul.

Dar voiam *mai mult* decât să supraviețuiesc. Voiam ca zilele mele să fie mai mult decât doar un lanț de ore îndurate. Voiam să le *trăiesc*, să mă bucur de ele. Să le găsesc pline de pasiune și entuziasm, așa cum se întâmplase preț de o clipă pe plajă, alături de străinul acela.

Tocmai astfel de dorințe îmi îngreunau viața. Dacă aș fi putut să renunț la ele, poate că aș fi găsit o oarecare satisfacție

în traiul pe care-l aveam. Imediat ce mi-a venit gândul, m-am strâmbat, pentru că mama mi-ar fi dat *exact* același sfat. *Dacă n-o să-ți dorești mai mult, Freya, o să te mulțumești cu ce ai.*

Ținând bine cu brațul stâng peștii legați, m-am aplecat și am luat un băț. M-am învârtit, iar lemnul a trosnit când am lovit un copac, apoi încă unul, înaintând pe cărare ca și când pădurea din jur ar fi fost o gloată de cotropitori, fără să-mi pese că mă purtam mai degrabă ca o copilă decât ca o femeie în toată firea. Am ridicat legătura de pești ca pe un scut, respingând atacuri imaginare, și am început să gâfâi, cu părul ud de transpirație lipindu-mi-se de tâmple.

Cu fiecare atac și parare, mi-am savurat durerea înțepătoare din mușchi și orice răsuflare însetată, m-am bucurat de usturimea care mi-a cuprins palma ori de câte ori loveam un copac. Asta visam: nu să curăț pești lângă fiord ca să-i vând zilnic acelorași săteni, ci să lupt. Să mă alătur forțelor iarlu-lui în incursiunile lor împotriva rivalilor noștri din est și vest. Să îmi apăr cu vitejie ținutul de năvălitorii nordelandezi și să strâng avere prin puterea brațului și a sabiei mele. Apoi să petrec iarna cu familia, să ospătam, să bem și să râdem până la începutul următorului sezon de incursiuni.

Fratele meu mai mare, Geir, urmărise același vis și, cu fiecare zi, se apropia de îndeplinirea lui. Când avusesem paisprezece ani și el șaisprezece, tatăl nostru îl dusesese la marea adunare și iarțul Snorri îi dăruise o brățară, invitându-l să i se alăture în raiduri. Acum, la douăzeci și doi de ani, fratele meu era un războinic respectat.

Dar, când anunțasem că vreau să urmez același drum, părinții mei râseseră, până când își dăduseră seama că vorbesc serios; în acel moment, amuzamentul lor se transformase într-o groază mută.

„Nu poți, Freya!” îmi spusese tata într-un final. „Până la urmă, ți-ar descoperi natura și atunci ți-ai pierde pentru totdeauna puterea de a alege”.